

[Hove Sørensen]

kere ikke tager de miljöhensyn, som var folketingets ønske, da miljøloven blev vedtaget.

Det friskeste eksempel på elendig forvaltning, som jeg har kunnet finde, er Viborg amtsråds behandling af udledningerne fra Limfjordsøsters Kompagniet i Nykøbing Mors. Det er en sag, som startede i en landvæsenskommission i 1970, og som overgik til amtsrådet i 1976. Først i 1979 samlede amtsrådet sig sammen til at give virksomheden et påbud med en frist på 6 måneder. I dag, i 1983, 4 år efter påbuddet og 13 år efter, at sagen startede, er der intet sket, men det kan jo være, at miljøministeren ved noget om, hvad der kommer til at ske i den sag. Det er oplyst over for mig, at virksomhedens udledning svarer til 27.000 personækvivalenter.

Men det er kun én sag. Der kan nævnes mange flere, som følger samme mønster, i Viborg amtskommune: Kronjyden nord for Skive, Hald Sø ved Viborg, kartoffelmelsfabrikken og dambrug ved Karup Å og endelig Ravnstrup Dambrug, som der har været klaget over i snart 11 år, og hvorom miljøministeren sidste år skrev, at det var betænkeligt, at der kan gå 4 år, fra et påbud er udstedt, og til det har udsigt til at blive ført ud i livet. Det er ikke ført ud i livet endnu, og jeg kan forsikre miljøministeren om, at han ikke skal være bange for at løbe tør for sager at være betænkelig ved, så længe vi har det nuværende Viborg amtsråd.

Fra Ringkøbing amtskommune skal jeg nøjes med at påpege den mangel på alvor, amtsrådet har lagt for dagen ved behandlingen af forureningerne fra Cheminova, hvor amtsrådet først nu på det allersidste har vist en smule ansvarlighed og vilje til at leve op til sin tilsynsforpligtelse.

Miljøministeren nævnte recipientkvalitetsplanerne som et styringsmiddel. Fra recipientkvalitetsplanen for Limfjorden fra april 1980 kan jeg læse om belastningsforholdene i Nissum Bredning, side 8:

»I Thyborøn findes en fiskemelsfabrik, der for tiden leder stærkt forurenede spildevand ud i Thyborøn kanal. Indtil 1. januar 1978 fandtes også en fiskemelsfabrik på Rønland... Det har været nævnt, at Thyborønområdet skulle udbygges til et stort petrokemisk industriområde.

Næst efter fiskemelsfabrikkerne er de største enkeltkilder i forureningsmæssig henseende Hvidbjerg Å og Lemvig by.«

Ikke et ord om Cheminova. Den findes slet ikke, det er et fata morgana. Om Sallingsund hedder det på side 11:

»De største enkeltkilder er Nykøbing by og Glyngøre by. I sidstnævnte by findes to ret store fiskeindustrivirksomheder, der afleder spildevand til fjorden.«

Ikke et ord om Limfjordsøsters Kompagniet i Nykøbing, der som sagt udleder spildevand svarende til en middelstor provinsby. Den virksomhed er også et fata morgana.

Der kan findes mange andre mangler i recipientkvalitetsplanen. Det havde været på sin plads f.eks. at nævne, at Ålborg by udleder – og stadig udleder – urensset spildevand for 150.000 personækvivalenter.

Jeg mener, at de eksempler, jeg her har nævnt – der kan som sagt findes flere, og der dukker stadig nye op – viser, at måske specielt amtsrådenes forvaltning af bl.a. miljølov og planlove er katastrofalt dårlig. Det er ikke sikkert, der er meget at gøre ved det med den politiske sammensætning, vi i dag har i de amtsråd, der er ansvarlige for Limfjordens tilstand.

Jeg vil gerne slå fast, at i SF er vi tilhængere af det kommunale selvstyre og ser det gerne fremmet så meget som muligt. Vi er absolut tilhængere af en decentral struktur i beslutningsprocesserne, så beslutningerne træffes så tæt som muligt på borgerne. Men det er en forudsætning, at disse beslutninger også er i overensstemmelse med de borgere, beslutningerne er tæt på.

Når vi imidlertid gang på gang oplever, at der ikke tages hensyn til borgernes indsigelser, og gang på gang konfronteres med eksempler på så dårlig administration, som vi gør, må jeg indrømme, at vi begynder at vakle i troen og måske tvinges til at være mere centralistiske, end vi i virkeligheden har lyst til. Miljøloven og planlovene er vel egentlig vedtaget, fordi det var meningen, at de skulle føres ud i livet, og ikke bare tænkt som beskæftigelsesterapi for tekniske forvaltninger i amter og kommuner.

Jeg er overbevist om, at skal vi have disse loves intentioner ført ud i livet, må de kommunale myndigheder bringes til at forstå, at der er grænser for, hvor lemføldig en administration vi fra folketingets side vil acceptere. Kan der ikke skabes forståelse for det hos de lokale politikere, graver de selv en grav for det kommunale selvstyre og nærdemokra-